

Lopakodó

Ködös őszi idő volt, hamar alkonyodott. A tv-ben a délutáni szappanoperák mentek, amit anyám szorgalmasan nézett, ki nem hagyott volna akár csak egyet is. Amit nem sikerült megnéznie, azt a másnapi ismétlésre hagyta. Zárva volt a szobája ajtaja, mert ezektől a történetektől rajta kívül az egész családnak menekülhetnékje támadt.

Csendesen jött az alkonyat, vacsorát főztem a konyhában, halkán szólt a rádió. A hírekben másról sem volt szó, csak a legújabb felbocsátott amerikai kém-eszközzel, ami állítólag még egy ceruza hegyét is le tudja filmezni.

Annyira besötétedett, hogy meg kellett gyújtani a lámpát, hogy lássam, mit kavarok a lábos alján. Kintről hallatszott, ahogy csepeg az eresz. A lecsapódó köd mindent átnedvesített, csapzott, nyirkos, csontig hasítóan vizes volt a világ.

Gomolyogva szállt az elegy a város felett, az este beköszönte mintegy vonzotta, be a házak közé. Kinéztem az utcai ablakon, s alig látszott a keskeny utca túloldalán, a kapunkkal szemben lévő villanyoszlopon a narancsszínű éjszakai lámpa. A szomszéd ház előtt is van egy ilyen erősfényű villany, az nem látszott.

Kékesfehér fény villant. Gondoltam, valamilyen színes égőt próbálgatnak a gyerekek, ám ez a fény kintről jött. Néha megisméltődött. Mikor már elég gyakran felvillant, elkezdtek figyelni, honnan jön. Magamban bosszankodtam, hogy talán az új szomszéd szórakozik, s valami diszkó-fénnyel játszik. Meglett ember létére az sem talál jobb szórakozást, dohogtam magamban.

Déli tájolású a kisszoba ablaka, odaálltunk elé, s néztük, már amit ebben a szörnyű ködben nézhettünk, hogy honnan jön ez a fény. Aztán belém villant a felismerés: ez nem jöhet a szomszéd házból. Akármilyen magas a felső szint, ha csak úgy ránk villogtatnak valamivel, akkor az előttünk levő tűzfalon látszana a házunk árnyéka. Itt nincs ilyen árnyék! Az egész kert, a szomszéd ház látható, a kertben a fák árnyéka pont a fák alatt, mint a déli, majdnem függőleges napfénynél.

Anyám elhúzta szobája ablakán a függönyt, kikapcsolta a tv-t, figyelte a kékesfehér fényben ismét és ismét megvilágosodó utcát. A gyerekek találgatták, hogy mi lehet az. A villanások egyre gyorsabban követték egymást.

A nagyobbik fiam felkiáltott a látvány hatására; az előttünk levő magas házfalon megjelent egy kivilágított kicsit ovális fényfolt, ami a földtől a ház oromzatáig ért, lehetett vagy tizenöt méter hosszú, nyolc méter széles – már csak a fal magassága és hossza szerint –, ami lassan végigsiklott előttünk, elfordult déli irányból nyugatiba. A föld közelében haladt, szétnyitotta a vastag ködöt, megvilágította a szemközt, körülbelül ötszáz méterre levő panel-házsort, majd észak-nyugati irányban eltűnt a hegyvonulat mögött.

Nem találtunk valós magyarázatot a látványra. Persze a legegyszerűbb az, hogy ráfogjuk erre az új úr-figyelőre, hogy azért van, mert szórakoznak vele. Ez viszont mosolyogni való ötlet volt. Ugyan, hol jutna eszébe egy védelmi vagy felderítő rendszernek épp ebben a kisvárosban fitogtatni a tudását, ráadásul ekkora ködben. Marad-

tunk annál, hogy valószínűleg közösen álmodtuk az egészet, talán még ez a beszélgetés is az álom része. Aztán felmerült az az ötlet, hogy még rosszabb lehet a helyzet, ha kollektív hallucinációnk volt.

Másnap nehezen ébredő, kellemetlen, nyirkosan hideg nap volt, a köd még nagyobb volt az előző estinél is. Alig bírtam fenn lenni, egyik kávé ittam a másik után. Munkatársaim érezték az időt, mindenki álmos, meglassult volt.

Késő délután meglátogattam nagynénémet, aki a tv-je beállításával bíbelődött. Szidta az új technikát, közben csavargatta a kis, pálcikaszerű csatornaváltóval a gépet, de nem tudott befogni élvezhető adást. Aztán, mikor látszott, hogy aznap nem nézheti kedvenc sorozatait, kikapcsolta a tv-t és megállapította, hogy pocsék köd van. Ebben egyetértettünk.

Kortyoltuk a kávé, éreztem, hiába töltöm magamba az illatos forró lét, semmi hatása nem lesz. Legszívesebben elaludtam volna ültő helyemben.

Néném mondta a magáét, a szokott történeteket a házban lakó, vele szomszédos idős asszonyokról. Aztán egyszerre megállt a beszédben, nem tudta, mondja vagy ne, de aztán mégis belekezdett. A vele szemben lakó öregasszonyról beszélt, s állította, hogy a szerencsétlen megbolondult. Egy kicsit. Vagy legalábbis a múlt éjjel biztosan, mert azt látta a hálószoba ablakából, hogy valaki kivilágította a hegyoldalt. Végig. Látta a szőlőket, a hétvégi házakat ebben a nagy ködben. Szóval valami nincs rendben vele, mert azt hiszi, igaz, amit álmodott.

Azóta eltelt néhány év, s talán most sem jut eszembe ez a történet, ha egyik ismerős nem emlegeti fel, hogy milyen nagy erő kellett ahhoz, hogy a Hegyközbe vezető egyik úton – azt a ködös őszi estét emlegette – kidöntse a villanyoszlopokat több kilométeren át az aszfaltra.

